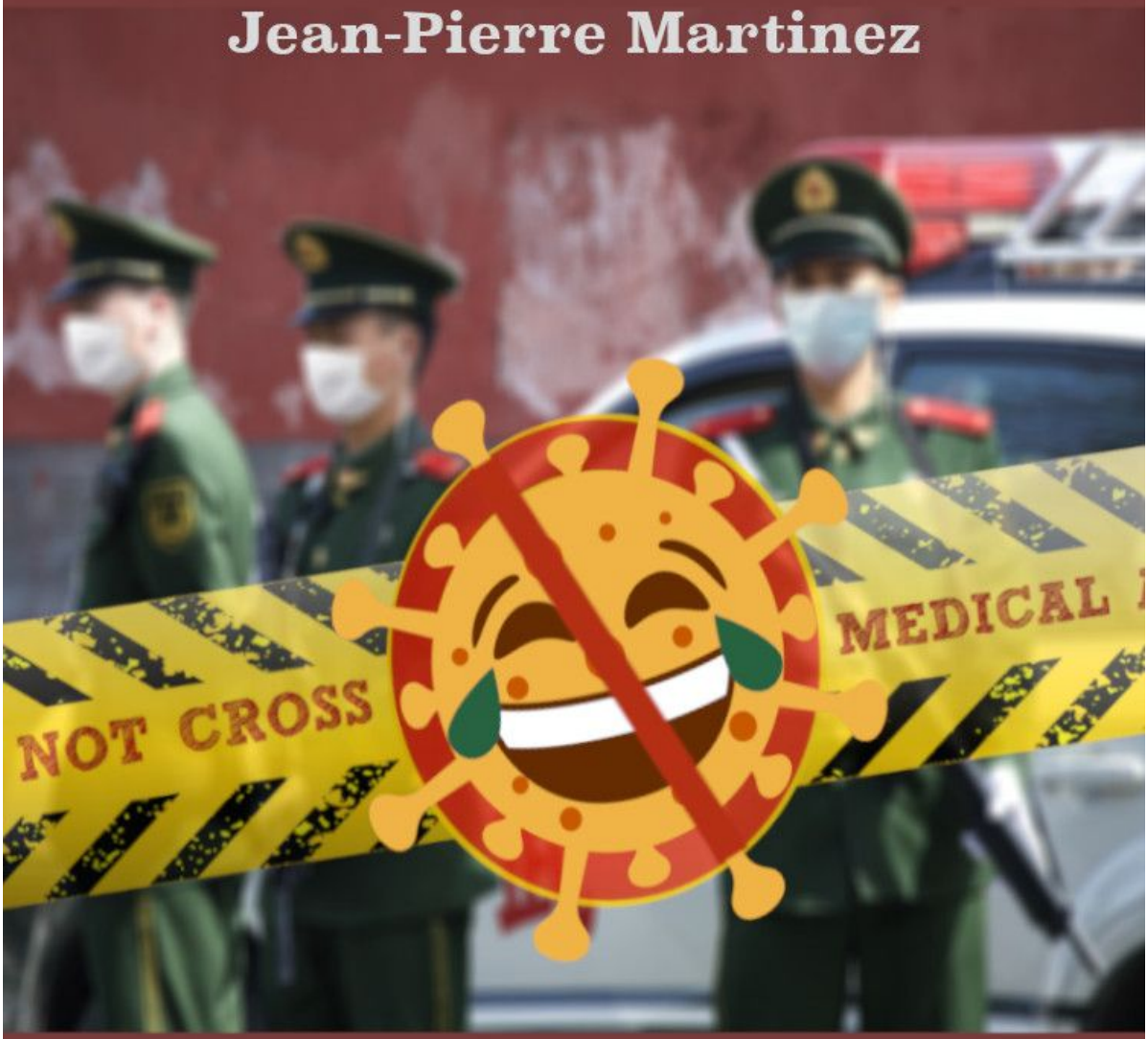
La Comédiathèque

Καραντίνα

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Το παρόν κείμενο διατίθεται δωρεάν για ανάγνωση.
Πριν από οποιαδήποτε δημόσια παράσταση του έργου, απαιτείται προηγούμενη άδεια και καταβολή των προβλεπόμενων πνευματικών δικαιωμάτων. Η υποχρέωση αυτή ισχύει τόσο για επαγγελματικές όσο και για ερασιτεχνικές παραστάσεις, ανεξάρτητα από το αν η είσοδος είναι δωρεάν ή με εισιτήριο.
Η άδεια παράστασης πρέπει να ζητείται από τον συγγραφέα ή από τον αρμόδιο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων στη χώρα όπου θα πραγματοποιηθεί η παράσταση. Επικοινωνία με τον συγγραφέα:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/

Καραντίνα

Jean-Pierre Martinez

Τέσσερις άγνωστοι μεταξύ τους άνθρωποι μπαίνουν παρά τη θέλησή τους σε καραντίνα σ' έναν χώρο που αποδεικνύεται εγκαταλειμμένο θέατρο. Πίσω από ένα φανταστικό τζάμι, κάποιοι άνθρωποι —οι θεατές— τους παρακολουθούν. Οι υποτιθέμενοι ασθενείς αναρωτιούνται: Με ποιον ιό μπορεί να μολύνθηκαν; Τι ακριβώς τους απειλεί; Πότε και πώς θα τελειώσει αυτή η περιπέτεια; Σιγά σιγά γίνεται φανερό πως βρισκόμαστε σ' ένα κοντινό μέλλον, όπου κυριαρχεί ο Μεγάλος Αδελφός, και πως ο λόγος της καραντίνας ίσως να μην είναι αμιγώς ιατρικός.

Πρόσωπα:

Ντομ
Πατ
Μαξ
Σαμ/Κιμ

Το φύλο των προσώπων δεν έχει σημασία. Όλοι έχουν μια ουδέτερη, σχεδόν ομοιόμορφη εμφάνιση. Οι ηθοποιοί μπορούν μάλιστα να ανταλλάσσουν ρόλους κατά τη διάρκεια της παράστασης, αφού κάθε ρόλος αναγνωρίζεται από το κοστούμι του (μπλε, ροζ ή πράσινη νοσοκομειακή ρόμπα, λευκή μπλούζα νοσηλευτή, αυστηρό μαύρο κοστούμι). Στην παρούσα εκδοχή, ο Ντομ και ο Μαξ είναι άντρες, ενώ η Πατ και η Σαμ/Κιμ γυναίκες.

© La Comédiathèque

Πράξη πρώτη

Η σκηνή μπορεί να είναι άδεια, εκτός από τρεις καρέκλες. Ο Ντομ μπαίνει διστακτικά. Φορά μια νοσοκομειακή ρόμπα ασθενούς, μπλε, ροζ ή πράσινη. Κοιτάζει γύρω του παραξενεμένος, ώσπου ανακαλύπτει έκπληκτος τους θεατές. Πλησιάζει και τους παρατηρεί ανήσυχος. Η Πατ μπαίνει πίσω του, ντυμένη με τον ίδιο τρόπο.

Πατ – Καλημέρα.

Ο Ντομ ξαφνιάζεται, τινάζεται και γυρίζει προς το μέρος της.

Ντομ – Με τρομάξατε...

Πατ – Συγγνώμη... Ώστε κι εσείς...;

Ντομ – Ναι...

Αμήχανη παύση.

Πατ – Κάπου έχουμε ξανασυναντηθεί, σωστά;

Ντομ – Νομίζω ήμασταν στο ίδιο βαγόνι.

Πατ – Στο βαγόνι δεκατρία! Αναρωτιέμαι μήπως έχει κάποια σχέση...

Ντομ – Σχέση με τι; Με το δεκατρία;

Πατ – Με το ότι βρισκόμαστε κι οι δύο εδώ! Αφού ήμασταν στο ίδιο βαγόνι...

Ντομ – Δεν ξέρω. Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω ιδέα γιατί βρισκόμαστε εδώ.

Πατ – Ούτε εγώ. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Μόλις κατέβηκα από το τρένο, δύο ένστολοι μου ζήτησαν να τους ακολουθήσω...

Ντομ – Είστε σίγουρη ότι ήταν αστυνομικοί;

Πατ – Έτσι νομίζω... Φορούσαν μάσκες. Όχι μάσκες μεταμφίεσης... Ιατρικές μάσκες, εννοώ. Με έβαλαν σ' ένα ασθενοφόρο και...

Ντομ – Ασθενοφόρο; Είστε βέβαιη; Γιατί αν ήταν αστυνομικοί...

Πατ – Εντάξει... Ας πούμε σ' ένα βαν.

Ντομ – Ένα αστυνομικό βαν με ιατρικό εξοπλισμό.

Πατ – Κάπως έτσι... Με έφεραν εδώ και μου είπαν να περιμένω. Εσάς;

Ντομ – Τα ίδια... Άρα ούτε σ' εσάς εξήγησαν τίποτα.

Πατ – Μου είπαν να περιμένω.

Ντομ – Και... τίποτε άλλο δεν ακούσατε;

Πατ – Όχι... *(Παύση.)* Νομίζω πως άκουσα τη λέξη «καραντίνα».

Ντομ – Α, μάλιστα...;

Πατ – Την ακούσατε κι εσείς;

Ντομ – Όχι ακριβώς...

Πατ – Είναι η πιο πιθανή εξήγηση, έτσι δεν είναι;

Ντομ – Καραντίνα, ναι... Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

Πατ – Αυτό εξηγεί τις μάσκες.

Ντομ – Ναι... Και τώρα τι κάνουμε;

Πατ – Περιμένουμε... Αυτό δεν μας είπαν; Να περιμένουμε.

Παύση.

Ντομ – Καραντίνα... Δηλαδή θα μείνουμε εδώ σαράντα μέρες; Ελπίζω να μας εξηγήσουν νωρίτερα γιατί.

Πατ – Δεν σημαίνει απαραίτητα σαράντα μέρες. Εξαρτάται από την ασθένεια.

Ντομ – Πιστεύετε πως πρόκειται για ασθένεια;

Πατ – Για τι άλλο; Αφού μας έβαλαν σε καραντίνα...

Ντομ – Ναι... Μάλλον είναι κάποιος ιός.

Πατ – Πολύ μεταδοτικός, φαντάζομαι.

Ντομ – Ναι... Μάλλον.

Πατ – Εγώ δεν έχω κανένα σύμπτωμα. Εσείς;

Ντομ – Ούτε εγώ.

Πατ – Βέβαια... Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είμαστε άρρωστοι. Υπάρχει και η περίοδος επώασης.

Ντομ – Είστε γιατρός;

Πατ – Διαχειρίστρια συστημάτων.

Ντομ – Διαχειρίστρια συστημάτων;

Πατ – Παλιά νομίζω τους έλεγαν πληροφορικούς.

Ντομ – Κατάλαβα... Άρα από ιούς ξέρετε...

Πατ – Κυρίως έχω τρία παιδιά... Εσείς;

Ντομ – Δεν έχω παιδιά.

Πατ – Όχι, εννοούσα... Ούτε εσείς είστε γιατρός.

Ντομ – Είμαι εκπαιδευτής.

Πατ – Εκπαιδευτής...

Ντομ – Παλιά μας έλεγαν δασκάλους. Αύριο μπορεί να μας λένε... θηριοδαμαστές.

Πατ – Καταλαβαίνω...

Ντομ – Αλήθεια; Και τι ακριβώς καταλαβαίνετε;

Πατ – Εννοώ... Εσείς ξέρετε για τους ιούς ακόμα λιγότερα από μένα...

Παύση.

Ντομ – Λοιπόν, η περίοδος επώασης διαφέρει ανάλογα με τον ιό;

Πατ – Ακριβώς... Μερικές φορές τα πρώτα συμπτώματα εμφανίζονται μια βδομάδα μετά τη μόλυνση. Άλλες φορές νωρίτερα ή αργότερα.

Ντομ – Για κάποια που δεν είναι γιατρός, ξέρετε πολλά για το πώς εξαπλώνονται οι επιδημίες...

Πατ – Σας το είπα, έχω τρία παιδιά. Όταν αρρωσταίνει το ένα, σχεδόν πάντα ακολουθούν και τα άλλα δύο.

Ντομ – Μα εμείς δεν είμαστε άρρωστοι!

Πατ – Μπορεί να μεταδίδουμε τον ιό προτού εκδηλώσουμε συμπτώματα.

Ντομ – Ναι... Αν τον έχουμε στ' αλήθεια.

Πατ – Γι' αυτό μας έβαλαν σε καραντίνα, προφανώς... Σίγουρα θα μας τα εξηγήσουν.

Ντομ – Σίγουρα...

Ο Μαξ μπαίνει, ντυμένος όπως οι άλλοι.

Ντομ – Α... Όσο πιο πολλοί οι τρελοί...

Πατ – Όσο πιο πολλοί οι τρελοί;

Ντομ – Έτσι έλεγαν παλιά... «Όσο πιο πολλοί οι τρελοί...» Αφήστε το.

Πατ – Ίσως αυτός ο κύριος ξέρει κάτι περισσότερο.

Ο Μαξ προχωρά προς τους θεατές, φανερά αποπροσανατολισμένος.

Ντομ – Δεν θα πόνταρα σ' αυτό. Δεν μοιάζει να ξέρει ούτε πού βρίσκεται.

Πατ – Καλημέρα.

Μαξ – Α, καλημέρα... Εγώ... Μόλις έφτασα κι εγώ...

Ντομ – Πώς ξέρετε ότι μόλις φτάσαμε;

Μαξ – Ορίστε;

Ντομ – Είπατε «μόλις έφτασα κι εγώ». Πώς ξέρετε ότι κι εμείς μόλις φτάσαμε; Μπορεί να είμαστε εδώ βδομάδες...

Μαξ – Είστε εδώ βδομάδες;

Πατ – Μόλις φτάσαμε.

Μαξ – Α, όπως κι εγώ, δηλαδή... Αυτό είπα κι εγώ.

Πατ – Ναι...

Μαξ – Και... ξέρετε γιατί είμαστε εδώ;

Ντομ – Ελπίζαμε να μας το πείτε εσείς...

Μαξ – Δεν έχω ιδέα... Με μάζεψαν μόλις κατέβηκα από το τρένο, χωρίς καμιά εξήγηση. Έχω και δουλειές να κάνω.

Πατ – Κι εγώ να δείτε... Με περιμένουν τρία παιδιά στο σπίτι. Για να μη μιλήσω για τον άντρα μου. Εσείς;

Μαξ – Δεν είμαι παντρεμένος. Είχα πάει μόνο να δω τη μητέρα μου στο νοσοκομείο.

Ντομ – Είναι κι εκείνη άρρωστη;

Μαξ – Έσπασε το ισχίο της.

Πατ – Τουλάχιστον αυτό δεν κολλάει...

Μαξ – Ναι, αλλά ποιος θα πληρώσει το μεροκάματό μου; Έχω δύο δουλειές να τελειώσω ως το τέλος της εβδομάδας...

Πατ – Ίσως σας αποζημιώσουν. Είστε τεχνίτης;

Μαξ – Υδραυλικός.

Ντομ – Κι όταν ψάχνεις έναν, δεν βρίσκεις με τίποτα...

Μαξ – Ορίστε;

Ντομ – Τίποτα...

Πατ – Υδραυλικός... Έχω ξανακούσει τη λέξη, αλλά δεν θυμάμαι τι ακριβώς σημαίνει.

Ντομ – Τώρα τους λένε τεχνικούς επισκευών.

Πατ – Α, μάλιστα...

Ντομ – Ο κύριος είναι εξειδικευμένος τεχνικός. Επισκευάζει σωλήνες, αποχετεύσεις, βρύσες... Υδραυλικός, όπως έλεγαν παλιά.

Μαξ – Ακριβώς.

Ντομ – Ούτε εσείς λοιπόν ξέρετε γιατί μας έκλεισαν εδώ;

Πατ – Ποιος σας είπε ότι είμαστε κλειδωμένοι;

Ντομ – Κλειδωμένοι ή όχι, αν είμαστε σε καραντίνα, απαγορεύεται να φύγουμε, σωστά;

Μαξ – Πιστεύετε λοιπόν ότι είμαστε σε καραντίνα;

Ντομ – Σύμφωνα με την κυρία, που είναι μεγάλη ειδικός, κουβαλάμε έναν ιό και είμαστε μεταδοτικοί. Γι' αυτό μας απομόνωσαν.

Μαξ – Ιό; Ποιον ιό;

Πατ – Κάποιον άγνωστο, προφανώς. Αλλιώς θα υπήρχε εμβόλιο και δεν θα μας είχαν βάλει σε καραντίνα.

Μαξ – Καλά... Αλλά γιατί εμάς; Ξέρετε;

Πατ – Ίσως ήρθαμε εν αγνοία μας σε επαφή με κάποιον άρρωστο... Δεν είπατε ότι επισκεφθήκατε τη μητέρα σας στο νοσοκομείο;

Μαξ – Επειδή έσπασε το ισχίο της!

Πατ – Ναι... Μα τα νοσοκομεία είναι γεμάτα ιούς, έτσι δεν είναι; Όλοι το ξέρουν...

Μαξ – Α, ώστε τώρα θα φταίω κιόλας...

Ντομ – Ηρεμήστε, άνθρωπέ μου. Κανείς δεν σας κατηγορεί.

Πατ – Κι αν μας κρατήσουν εδώ βδομάδες, καλύτερα να είμαστε ενωμένοι.

Μαξ – Δηλαδή πιστεύετε ότι θα μας κρατήσουν βδομάδες;

Πατ – Δεν ξέρουμε. Προς το παρόν δεν ξέρουμε τίποτα.

Παύση.

Μαξ – Εσείς πώς αισθάνεστε;

Πατ – Καλά... Θα προτιμούσα να είμαι σπίτι, με τον άντρα και τα παιδιά μου, αλλά τέλος πάντων...

Μαξ – Όχι, δεν εννοώ αυτό. Εννοώ... Νιώθετε άρρωστη;

Πατ *(θιγμένη)* – Όχι προς το παρόν.

Μαξ – Κι εσείς;

Ντομ – Καλά είμαι. Αλλά... ευχαριστώ που ενδιαφέρεστε για την υγεία μου.

Μαξ – Κι εγώ... Εγώ είμαι μια χαρά.

Ντομ – Θαυμάσια, θαυμάσια... Χαιρόμαστε πολύ για σας...

Ο Μαξ κοιτάζει ξανά γύρω του.

Μαξ – Ξέρετε πού ακριβώς είμαστε;

Ντομ – Όχι... Από τη νεκροφόρα που μας έφερε εδώ δεν φαινόταν τίποτα. Είχαν κατεβάσει τα στόρια.

Μαξ – Νεκροφόρα; Είστε σίγουρος;

Ντομ – Είπα νεκροφόρα; Ιατρικό όχημα μεταφοράς ήθελα να πω, φυσικά.

Πατ – Κάναμε το πολύ ένα τέταρτο της ώρας. Δεν πρέπει να είμαστε μακριά από τον σταθμό...

Μαξ – Ναι... Αλλά αυτό δεν είναι νοσοκομείο.

Πατ – Όχι... Αφού ακόμα δεν είμαστε άρρωστοι.

Μαξ – Παράξενο... Τι μέρος είναι αυτό; *(Περιφέρεται στη σκηνή και παγώνει μόλις βλέπει τους θεατές.)* Κι αυτοί ποιοι είναι;

Πατ – Αυτοί; Ποιοι;

Μαξ *(δείχνοντας το κοινό)* – Αυτοί!

Η Πατ πλησιάζει μισοκλείνοντας τα μάτια.

Πατ – Δεν βλέπω τίποτα... Μ' αυτά τα φώτα... Με τυφλώνουν...

Μαξ – Εκεί! Όλοι αυτοί που μας κοιτάνε!

Πατ *(βλέποντας τους θεατές)* – Μα... Τι είναι αυτό; *(Στον Ντομ.)* Τους είδατε;

Ντομ – Ναι... Ήταν το πρώτο πράγμα που είδα μπαίνοντας.

Πατ – Θα μπορούσατε να μας το πείτε!

Ντομ – Τι;

Πατ – Ότι μας παρακολουθούν! Ότι μας ακούνε!

Ντομ – Μου διέφυγε... Τι θα άλλαζε; Δεν κάναμε τίποτα κακό, σωστά; Ούτε είπαμε τίποτα κακό...

Πατ – Ελπίζω...

Μαξ – Εγώ δεν είπα απολύτως τίποτα.

Πατ – Εφιάλτης είναι...

Μαξ – Λέτε να μας ακούνε;

Ντομ – Νομίζω πως γι' αυτό βρίσκονται εδώ.

Μαξ – Για να μας ακούνε;

Πατ – Πάντως για να μας παρακολουθούν. Αφού βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση. Να δουν πώς θα εξελιχθεί η ασθένεια...

Μαξ – Περίεργο. Εμείς δεν τους ακούμε.

Ντομ – Ίσως επειδή δεν μιλάνε.

Πατ – Ή βρίσκονται πίσω από τζάμι.

Μαξ – Τζάμι;

Πατ – Όπως στα δωμάτια ανακρίσεων, ξέρετε... *(Μισοκλείνει τα μάτια μπροστά στους προβολείς.)* Και μας ρίχνουν αυτά τα φώτα στα μάτια...

Ντομ – Δεν έχω βρεθεί ποτέ σε δωμάτιο ανακρίσεων. Τουλάχιστον όχι πριν από σήμερα.

Πατ – Ξέρετε, όταν βρίσκεσαι στη σωστή πλευρά, βλέπεις τους άλλους, αλλά εκείνοι δεν σε βλέπουν.

Μαξ – Ποιους άλλους;

Πατ – Τους υπόπτους!

Μαξ – Ναι, αλλά εδώ τους βλέπουμε.

Ντομ – Ένα πράγμα ξέρω: Αν βρεθώ ποτέ σε δωμάτιο ανακρίσεων, σίγουρα δεν θα είμαι στη σωστή πλευρά.

Μαξ – Και ποια είναι η σωστή πλευρά;

Ντομ – Η σωστή πλευρά του τζαμιού! Αυτή από όπου βλέπεις χωρίς να σε βλέπουν...

Μαξ – Άρα, σύμφωνα μ' εσάς, αυτοί θα ανακριθούν κι εμείς θα παρακολουθούμε.

Πατ – Έχετε δίκιο, δεν στέκει. Δεν είμαστε αστυνομικοί...

Ντομ – Αν το λέτε εσείς...

Πατ – Παρακαλώ;

Ντομ – Μου φαίνεται πως ξέρετε αρκετά και για τα δωμάτια ανακρίσεων...

Πατ – Τι υπονοείτε;

Ντομ – Δεν ξέρω... Ξέρετε τα πάντα για τους ιούς, σχεδόν... Ξέρετε πώς είναι ένα δωμάτιο ανακρίσεων. Μήπως σας έστειλαν αυτοί;

Πατ – Αυτοί; Δεν καταλαβαίνω...

Μαξ – Θα μπορούσατε να είστε μυστική πράκτορας. Νομίζω αυτό υπονοεί ο κύριος. Κατάσκοπος, αν προτιμάτε...

Πατ – Νομίζω πως αρχίζουμε όλοι να τρελαινόμαστε. Αυτοί οι άνθρωποι θα είναι γιατροί. Παρακολουθούν την εξέλιξη της ασθένειάς μας χωρίς να κινδυνεύουν να κολλήσουν.

Μαξ – Ας κάνουμε πως δεν υπάρχουν.

Ντομ – Σωστά. Ας κάνουμε πως δεν συμβαίνει τίποτα... Σαν να μην είμαστε πειραματόζωα σ' ένα εργαστήριο, που μας παρακολουθούν εκατό ειδικοί μέρα νύχτα για να δουν πότε και πώς θα πεθάνουμε...

Η Σαμ μπαίνει πίσω τους, ντυμένη όπως οι άλλοι.

Σαμ – Καλημέρα...

Πατ – Ίσως η κυρία ξέρει κάτι... Καλημέρα σας. Είστε γιατρός;

Σαμ – Είμαι πληροφοριοδότρια.

Πατ – Πληροφοριοδότρια;

Ντομ – Παλιά νομίζω τους έλεγαν δημοσιογράφους.

Μαξ – Α, άρα είστε σαν κι εμάς.

Σαμ – Είστε όλοι πληροφοριοδότες;

Μαξ – Όχι... Εννοώ ότι, όπως κι εμείς, δεν ξέρετε γιατί σας έφεραν εδώ.

Σαμ – Δυστυχώς, δεν έχω ιδέα. Μόλις κατέβηκα από το τρένο...

Ντομ – Ναι, ναι, το ξέρουμε...

Σαμ – Στην ερώτησή σας απαντώ... Αφού το ξέρετε, γιατί ρωτάτε;

Μαξ – Μα δεν ξέρουμε τίποτα! Μόλις σας το είπαμε!

Σαμ – Δεν χρειάζεται να εκνευρίζεστε.

Μαξ – Συγγνώμη. Έχετε δίκιο.

Σαμ – Λοιπόν, κατέβαινα από το τρένο και... κάποιοι αστυνομικοί με έφεραν εδώ. Δεν ξέρω τίποτε άλλο. Ούτε γιατί μας συνέλαβαν.

Ντομ – Σας είπαν ότι πρόκειται για σύλληψη;

Σαμ – Όχι ακριβώς, αλλά...

Πατ – Εγώ άκουσα τη λέξη «καραντίνα». Τουλάχιστον έτσι κατάλαβα.

Σαμ – Ή μήπως έτσι ονομάζουν πια τη φυλακή;

Ντομ – Τώρα μάλιστα... Μας καθησυχάσατε...

Σαμ – Αν μας έθεσαν υπό κράτηση, θα έχουν κάποιον καλό λόγο.

Ντομ – Α, τώρα είμαστε υπό κράτηση;

Σαμ – Συγγνώμη... Ήθελα να πω υπό παρακολούθηση...

Η Πατ χαμηλώνει τη φωνή και δείχνει διακριτικά το κοινό.

Πατ – Ούτε εσείς λοιπόν ξέρετε ποιοι είναι όλοι αυτοί που μας κοιτάζουν...

Η Σαμ προσέχει το κοινό, αλλά δεν δείχνει να εκπλήσσεται.

Σαμ – Όχι...

Μαξ – Κι εσείς ήσασταν σ' εκείνο το τρένο;

Σαμ – Βαγόνι δεκατρία. Θέση σαράντα. Εσείς;

Πατ – Σαράντα δύο.

Μαξ – Σαράντα ένα.

Ντομ – Σαράντα τρία.

Σαμ – Άρα καθόμασταν δίπλα δίπλα.

Πατ – Ή αντικριστά.

Σαμ – Ίσως γι' αυτό κολλήσαμε όλοι από το ίδιο πρόσωπο... Αλλά από ποιον;

Η Σαμ κοιτάζει καχύποπτα τους άλλους τρεις. Γενική αμηχανία.

Πατ – Κοιτάξτε πώς είμαστε ντυμένοι. Σαν να μας έκλεισαν σε τρελοκομείο...

Μαξ – Αλλά η τρέλα δεν κολλάει... Ή κολλάει;

Σαμ – Καλύτερα πάντως να αποφύγουμε κάθε σωματική επαφή.

Ντομ – Α, γιατί είχατε σκοπό να...;

Πατ – Και να μη βήχουμε. Ή να βάζουμε το χέρι μπροστά στο στόμα.

Ντομ – Τότε γιατί δεν μας έδωσαν μάσκες; Αφού είμαστε μεταδοτικοί.

Πατ – Μάλλον θεωρούν ότι μεταξύ μας δεν έχει νόημα. Αφού είμαστε όλοι καταδικασμένοι...

Σαμ – Καταδικασμένοι;

Πατ – Συγγνώμη, μολυσμένοι ήθελα να πω.

Μαξ – Τότε δεν έχει νόημα ούτε να καλύπτουμε το στόμα όταν βήχουμε.

Ντομ – Άρα μπορούμε και να αγγιζόμαστε, έτσι δεν είναι;

Σαμ – Θα μπορούσαμε τουλάχιστον να συστηθούμε πρώτα. *(Απλώνει το χέρι στον Ντομ.)* Σαμ.

Ο Ντομ διστάζει λίγο και της σφίγγει το χέρι.

Ντομ – Ντομ.

Το ίδιο κάνουν και με τους άλλους δύο.

Πατ – Πατ.

Μαξ – Μαξ.

Ανταλλάσσουν χειραψίες με κάποια επιφύλαξη. Ξαφνικά ακούγεται παράσιτο από μεγάφωνο και μια φωνή από τα ηχεία.

Φωνή – Καλημέρα σε όλους. Μας ακούτε;

Αμηχανία.

Σαμ – Μάλιστα. Σας ακούμε δυνατά και καθαρά.

Ντομ – Δυνατά, ναι. Καθαρά, όχι και τόσο.

Φωνή – Πρώτα απ’ όλα, ζητούμε συγγνώμη για την αναστάτωση. Δυστυχώς ήταν αναγκαία, εξαιτίας της κρίσης που αντιμετωπίζουμε όλοι. Έπρεπε να δράσουμε αμέσως και δεν προλάβαμε να σας εξηγήσουμε τους λόγους της φυλάκισής σας... Θέλω να πω, της παραμονής σας σ’ αυτόν τον χώρο απομόνωσης, ώστε να μην έχετε επαφή με τον έξω κόσμο...

Πατ – Μπορείτε τώρα να μας πείτε τι ακριβώς είδους υγειονομική κρίση είναι αυτή;

Φωνή – Είναι κάπως δύσκολο να το εξηγήσω από το μεγάφωνο. Αλλά μην ανησυχείτε. Κάποιος θα σας επισκεφθεί σύντομα. Στο μεταξύ, δεν θα σας λείψει τίποτα. Στην είσοδο υπάρχει ψυγείο και ντουλάπια γεμάτα τρόφιμα. Μια πόρτα οδηγεί σε διάδρομο με δωμάτια. Κάθε δωμάτιο έχει μπάνιο και μίνι μπαρ. Οι εγκαταστάσεις είναι λιτές, αλλά διαθέτετε ό,τι χρειάζεστε...

Ντομ – Ό,τι χρειαζόμαστε;

Φωνή – Έχουμε ακόμα και ποδοσφαιράκι.

Μαξ – Μπορούμε τουλάχιστον να μάθουμε πόσο θα κρατήσει όλο αυτό;

Πατ – Με περιμένουν ο άντρας μου και τα παιδιά μου στο σπίτι. Κυρίως τα παιδιά, δηλαδή...

Φωνή – Μην ανησυχείτε. Οι οικογένειες, οι εργοδότες και οι πελάτες σας έχουν ενημερωθεί. Σας ευχόμαστε ευχάριστη διαμονή. Εις το επανιδείν.

Ακούγονται ξανά παράσιτα, έπειτα σιωπή.

Πατ – Ευχάριστη διαμονή;

Ντομ – Αυτό ήταν... Τελείωσε... Δεν μας μένει παρά να βγάλουμε τον σκασμό και να περιμένουμε...

Σαμ – Απίστευτο...

Όλοι μένουν άναυδοι.

Πατ – Θα τηλεφωνήσω στον άντρα μου. Έστω να τον ενημερώσω. *(Βγάζει το κινητό.)* Ίσως έξω ξέρουν περισσότερα... *(Πατά ένα κουμπί και παγώνει.)* Δεν έχω σήμα... Εσείς;

Ο Ντομ βγάζει το κινητό του.

Ντομ – Ούτε εγώ.

Σαμ – Μάλλον μπλοκάρουν το σήμα...

Μαξ – Μα γιατί;

Απορημένα βλέμματα.

Πατ – Είμαστε λοιπόν πραγματικά αποκομμένοι από τον κόσμο...

Ντομ – Και τι κάνουμε;

Σαμ – Τι θέλετε να κάνουμε;

Παύση.

Μαξ – Ας φάμε κάτι.

Ντομ – Ορίστε;

Μαξ – Μας είπαν πού είναι το φαγητό.

Ντομ – Μας έχουν φυλακίσει εδώ χωρίς να ξέρουμε γιατί, δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε με κανέναν, κι αυτός σκέφτεται μόνο να γεμίσει το στομάχι του...

Μαξ – Έχετε καλύτερη ιδέα;

Ντομ – Όχι...

Μαξ – Κάντε ό,τι θέλετε, λοιπόν. Εγώ πεινάω σαν λύκος...

Ο Μαξ βγαίνει. Οι άλλοι τρεις κοιτάζονται.

Σαμ – Η αλήθεια είναι πως πείνασα κι εγώ λίγο...

Η Σαμ βγαίνει.

Ντομ – Εσείς τι λέτε;

Πατ – Στο κάτω κάτω... Τι θα κερδίσουμε αν πεθάνουμε από την πείνα;

Η Πατ βγαίνει. Ο Ντομ διστάζει και την ακολουθεί.

Σκοτάδι.

Πράξη δεύτερη

Το φως επανέρχεται. Ο Ντομ και η Πατ πηγαινοέρχονται σαν λιοντάρια σε κλουβί. Ο Μαξ τους παρακολουθεί αδιάφορος, τρώγοντας ένα κομμάτι πίτσα.

Πατ – Δεν ήμασταν τέσσερις πριν;

Ντομ – Ναι...

Πατ – Η τέταρτη εξαφανίστηκε...

Ντομ – Πώς την έλεγαν;

Μαξ – Κιμ.

Πατ – Κιμ;

Ντομ – Σαμ, νομίζω.

Μαξ – Σαμ, σωστά...

Ντομ – Τι να την έκαναν άραγε;

Μαξ – Ίσως την άφησαν ελεύθερη.

Πατ – Την άφησαν; Και γιατί όχι κι εμάς;

Ντομ – Ή μπορεί να πέθανε...

Πατ – Πέθανε; Εννοείτε... από την ασθένεια;

Ντομ – Δεν ξέρω. *(Στον Μαξ.)* Εσείς τι λέτε;

Μαξ – Μπορεί και να πέθανε.

Πατ – Πάντως η όρεξή σας δεν φαίνεται να επηρεάστηκε...

Παύση.

Ντομ – Πόσο καιρό είμαστε εδώ;

Πατ – Μια βδομάδα, θα έλεγα. Όχι;

Μαξ – Ακριβώς επτά μέρες.

Πατ – Αυτό είπα κι εγώ... Μια βδομάδα. Νομίζω πως θα τρελαθώ.

Ντομ – Κι εγώ.

Πατ – Δεν είμαστε ακόμη για δέσιμο. Μας έχουν δεμένους όμως, με τον τρόπο τους.

Μαξ – Όπως και να ’χει, μας είπαν να μείνουμε εδώ.

Ντομ – Μας είπαν; Ποιοι;

Μαξ – Η Αρχή. Οι υγειονομικές αρχές, δηλαδή. Από το μεγάφωνο δεν το ακούσατε;

Πατ – Μια ανώνυμη φωνή από ένα μεγάφωνο ήταν...

Ντομ – Σωστά. Τι ξέρουμε, τελικά; Μπορεί να μας απήγαγαν...

Μαξ – Οι αστυνομικοί;

Πατ – Μπορεί να μην ήταν αληθινοί αστυνομικοί. Φορούσαν μάσκες...

Μαξ – Και γιατί να μας απαγάγουν;

Ντομ – Για λύτρα από τις οικογένειές μας; Εγώ δεν έχω οικογένεια... Κι εσείς δεν μοιάζετε με δισεκατομμυριούχους.

Πατ – Εγώ έχω μόνο το διαμέρισμά μου. Κι αυτό ανήκει στην τράπεζα, ώσπου να ξεχρεώσω το στεγαστικό μου σε πενήντα χρόνια. Δεν νομίζω ότι η τράπεζα θα πλήρωνε λύτρα για να με ελευθερώσει... μόνο και μόνο για να συνεχίσω να πληρώνω τις δόσεις μου.

Ντομ – Άλλωστε, κανείς δεν ζήτησε λύτρα.

Μαξ – Όχι απ’ όσο ξέρω, τουλάχιστον.

Ντομ – Οι απαγωγείς μας θα κατάλαβαν πως δεν αξίζουμε τον κόπο και την κοπάνησαν. Ξεχνώντας να μας αφήσουν ελεύθερους...

Πατ – Ή είμαστε όμηροι. Οι ομηρίες μπορεί να τραβήξουν πολύ. Καμιά φορά χρόνια.

Μαξ – Όμηροι;

Πατ – Γιατί όχι; Κάποιοι έχουν απαιτήσεις και απειλούν να μας σκοτώσουν αν οι αρχές δεν υποκύψουν.

Μαξ – Τότε την έχετε άσχημα.

Ντομ – Την έχετε;

Μαξ – Όχι, εννοώ... την έχουμε άσχημα. Οι αρχές έχουν πάψει από καιρό να υποχωρούν στους εκβιασμούς των τρομοκρατών. Ακόμα κι όταν κινδυνεύουν ζωές ομήρων.

Παύση.

Πατ – Νομίζω πως αρχίζουμε να παραλογιζόμαστε... Είναι μια απλή καραντίνα. Τίποτε άλλο.

Ντομ – Το πιστεύετε;

Πατ – Προτιμώ να το πιστεύω. Αλλιώς θα τρελαθώ...

Μαξ – Έχετε δίκιο. Να μη σκεφτόμαστε τα χειρότερα.

Πατ – Το βασικό είναι ότι κανείς δεν αρρώστησε... Αν πρόκειται για καραντίνα, κάποτε θα μας αφήσουν να φύγουμε...

Μαξ – Με ποιο κακό να μολυνθήκαμε άραγε;

Ντομ – Παράξενο. Είπατε «κακό», όχι «αρρώστια».

Πατ – Από τι άλλο θα μπορούσαμε να μολυνθούμε, εκτός από αρρώστια;

Μαξ – Δεν ξέρω... Έτσι μου ήρθε... Εσείς τι λέτε;

Ντομ – Τίποτα. Δεν λέω τίποτα. Κι αν είχα κάτι να πω, δεν θα το έλεγα σ' εσάς.

Η Πατ στρέφεται προς τους θεατές.

Πατ – Κι αυτοί, ακόμα εδώ είναι...

Μαξ – Ίσως δεν μπορούν ούτε εκείνοι να φύγουν.

Πατ – Λέτε να τους κρατούν ομήρους, όπως εμάς;

Ντομ – Αν μπορούν να φύγουν, απορώ γιατί δεν το έχουν κάνει ήδη.

Μαξ – Ναι... Δεν συμβαίνει και τίποτα ιδιαίτερα συναρπαστικό.

Πατ – Σαν εκπομπή ριάλιτι είναι. Σε λίγο θα βαρεθούμε κι εμείς...

Η δόκτωρ Κιμ εμφανίζεται πίσω τους. Την υποδύεται η ίδια ηθοποιός που έπαιζε τη Σαμ. Φορά αυστηρό μαύρο κοστούμι και χαμογελά σαν τηλεπαρουσιάστρια.

Κιμ – Αγαπητοί μου φίλοι, καλημέρα!

Οι άλλοι τρεις στρέφονται ξαφνιασμένοι.

Πατ – Δεν φορά την ίδια ρόμπα μ' εμάς. Θα είναι γιατρός.

Ντομ – Περίεργο... Κάπου την έχω ξαναδεί...

Πατ – Κι εμένα γνωστή μου φαίνεται.

Μαξ – Ίσως μας εξηγήσει γιατί είμαστε εδώ...

Ντομ – Επιτέλους!

Πατ – Καλημέρα, γιατρέ. Μας αφήνετε λοιπόν ελεύθερους;

Κιμ – Όχι ακριβώς, ακόμη...

Ντομ – Πρώτα θα μας πείτε ποια είστε και γιατί μας κρατάτε εδώ;

Κιμ – Είμαι... η αναμορφώτριά σας.

Πατ – Αναμορφώτρια;

Κιμ – Είμαι εδώ για να σας βάλω ξανά στο σωστό καλούπι.

Πατ – Παλιά νομίζω τέτοιους ανθρώπους τους έλεγαν ιεροεξεταστές.

Ντομ – Κι αύριο θα το λένε σωτήρα.

Πατ – Είστε όμως γιατρός;

Κιμ – Οπωσδήποτε είμαι δόκτωρ. Δόκτωρ Κιμ. Και ήρθα να σας θεραπεύσω.

Ντομ – Να μας θεραπεύσετε;

Κιμ – Ας πούμε... να σας ξαναβάλω στον ίσιο δρόμο. Στον δρόμο της ανάρρωσης...

Πατ – Και πώς σκοπεύετε να το κάνετε;

Κιμ – Αναμορφώνοντάς σας, φυσικά. Αν δεν είναι ήδη πολύ αργά...

Πατ – Άρα δεν έχετε εμβόλιο.

Μαξ – Πολύ καθησυχαστικό...

Πατ – Μα επιτέλους, γιατί μας κρατάτε εδώ; Καιρός να μας το πείτε.

Κιμ – Ήρθατε σε επαφή με ένα επικίνδυνο άτομο.

Μαξ – Εννοείτε... φορέα ενός επικίνδυνου ιού;

Κιμ – Κατά κάποιον τρόπο. Περιμένουμε να δούμε αν μολυνθήκατε κι εσείς...

Ντομ – Μα δεν μας δώσατε καμία θεραπεία!

Κιμ – Δεν υπάρχει θεραπεία.

Ντομ – Εννοείτε ιατρική θεραπεία;

Πατ – Μα αφού δεν έχουμε κανένα σύμπτωμα!

Κιμ – Πρόκειται για πάθηση με ενδεχομένως πολύ μεγάλη περίοδο επώασης.

Ντομ – Κι αν έχουμε πράγματι μολυνθεί, τι θα μας κάνετε;

Κιμ – Περιμένουμε σχετικές οδηγίες.

Ντομ – Σαν να μιλάω σε ρομπότ με χαλασμένο σκληρό δίσκο. Σίγουρα δεν έχετε εσείς κανέναν ιό;

Πατ – Το βέβαιο είναι ότι μας έχετε κλεισμένους εδώ μια βδομάδα, χωρίς καμία επαφή με τις οικογένειές μας...

Ντομ – Ούτε καν τηλεφωνικά!

Πατ – Μπλοκάρετε το σήμα. Οι ιοί δεν μεταδίδονται από το τηλέφωνο, έτσι δεν είναι;

Κιμ – Εξαρτάται από τον ιό...

Η Πατ δείχνει το κοινό.

Πατ – Και ποιοι είναι όλοι αυτοί που μας παρακολουθούν;

Κιμ – Πειραματόζωα κι αυτοί.

Πατ – Κι αυτοί; Άρα είμαστε πράγματι πειραματόζωα.

Κιμ – Θέλουμε να δούμε πώς θα αντιδράσουν μετά από παρατεταμένη επαφή με βαριά προσβεβλημένα άτομα, όπως εσείς.

Ντομ – Μα δεν έχουμε καμία επαφή μαζί τους!

Κιμ – Εκείνοι όμως σας βλέπουν. Και σας ακούνε.

Μαξ – Αισθάνομαι σαν χάμστερ σε εργαστήριο.

Πατ – Αν είχαμε τουλάχιστον έναν τροχό να γυμναζόμαστε...

Κιμ – Δεν είναι παιχνίδι, πιστέψτε με.

Πατ – Μα τι ακριβώς είναι αυτός ο ιός;

Κιμ – Στην πραγματικότητα... δεν είναι ακριβώς ιός.

Μαξ – Τότε τι είναι;

Κιμ – Κάτι που μεταδίδεται με την ακοή. Ή με την όραση. Ή και με τα δύο. Μέσω μίμησης, ας πούμε.

Ντομ – Α, τώρα τα καταλάβαμε όλα.

Κιμ – Κάποιος στο βαγόνι δεκατρία επέδειξε μπροστά σας ανάρμοστη, αποκλίνουσα και συνεπώς επικίνδυνη συμπεριφορά.

Πατ – Τι είδους συμπεριφορά;

Κιμ – Δεν θυμάστε πραγματικά;

Πατ – Όχι.

Κιμ – Κανείς σας;

Ντομ – Όχι.

Κιμ – Θα δούμε. Σας απομονώσαμε ακριβώς για να βεβαιωθούμε ότι δεν είστε μεταδοτικοί.

Πατ – Μεταδοτικοί; Μα μόλις είπατε ότι δεν είναι ιός!

Κιμ – Ότι δεν έχετε την τάση να επαναλάβετε αυτή την επικίνδυνη παρεκτροπή, αν προτιμάτε. Και να τη μεταδώσετε σε άλλους.

Πατ – Και πόσο ακόμη θα μας κρατήσετε, ώσπου να βεβαιωθείτε ότι δεν είμαστε... μεταδοτικοί;

Κιμ – Περιμένουμε οδηγίες. Προς το παρόν, προσπαθήστε να θυμηθείτε.

Μαξ – Να θυμηθούμε τι;

Κιμ – Τι είδατε και τι ακούσατε στο βαγόνι δεκατρία. Θα σας αφήσω να το σκεφτείτε λίγο ακόμα...

Πατ – Μα επιτέλους...

Κιμ – Ως εδώ για σήμερα. Αγαπητοί μου φίλοι, θα τα ξαναπούμε σύντομα. Κι αν χρειαστείτε κάτι, μη διστάσετε να μας το ζητήσετε.

Πατ – Πώς να σας το ζητήσουμε; Μας έχετε κλειδώσει εδώ, χωρίς επικοινωνία με τον έξω κόσμο! Ούτε με την υπηρεσία δωματίου μπορούμε να μιλήσουμε...

Κιμ – Μην ανησυχείτε... Ζητήστε και θα σας δοθεί. Ψάξτε και θα βρείτε...

Ντομ – Χτυπήστε και θα σας ανοίξουν;

Η Κιμ αποχωρεί.

Πατ – Να θυμηθούμε...

Μαξ – Εσείς θυμάστε τίποτα;

Ντομ – Όχι... Εσείς;

Πατ – Ούτε εγώ...

Ντομ – Κι ακόμα κι αν θυμόμασταν, δεν θα λέγαμε τίποτα, σωστά;

Μαξ – Γιατί όχι;

Πατ *(δείχνοντας τους θεατές)* – Σας θυμίζω ότι μας ακούνε...

Ντομ – Αυτό δύσκολα το ξεχνάμε.

Μαξ – Αν ξέρεις ότι σε παρακολουθούν, αποφεύγεις τις παρεκτροπές, σωστά;

Ντομ – Τι είναι παρεκτροπή;

Πατ – Παρέκκλιση από τι;

Μαξ – Ε, αυτό... δεν ξέρουμε...

Πατ – Δεν ξέρουμε πια.

Ντομ – Κάποτε θα ξέραμε... αλλά το ξεχάσαμε.

Παύση.

Μαξ – Εμένα όλα αυτά μου άνοιξαν την όρεξη. Εσάς;

Ο Μαξ βγαίνει.

Πατ – Αυτός μόνο το φαγητό σκέφτεται.

Ντομ – Αναρωτιέμαι μήπως αυτός ο βλάκας είναι εδώ για να μας κατασκοπεύει.

Πατ – Δεν μας κατασκοπεύουν ήδη;

Ντομ – Να μας κατασκοπεύει από μέσα, εννοώ.

Πατ – Κατάσκοπος; Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε από εμάς.

Ντομ – Ναι... Γιατί όχι κι εγώ;

Πατ – Δεν νομίζω ότι είστε ένας απ' αυτούς.

Ντομ – Ίσως είστε εσείς η κατάσκοπος. Και προσπαθείτε να με κάνετε να μιλήσω.

Πατ – Τότε δεν τα καταφέρνω και πολύ καλά. Δεν λέτε τίποτα.

Ντομ – Απλώς προσέχω...

Πατ – Τότε θα μιλήσω εγώ.

Ντομ – Όπως θέλετε.

Πατ – Είπα ότι δεν θυμάμαι τίποτα, αλλά... δεν είναι ακριβώς αλήθεια.

Ντομ – Αλήθεια;

Πατ – Κάτι θυμάμαι.

Ντομ – Σας ακούω... *(Δείχνει το κοινό.)* Σας ακούμε όλοι...

Πατ – Θυμάμαι ένα ζευγάρι που καθόταν δίπλα μας στο τρένο.

Ντομ – Μάλιστα...;

Πατ – Ο άντρας άρχισε να λέει στη γυναίκα μια ιστορία.

Ντομ – Ιστορία;

Πατ – Μια ιστορία με τρελούς.

Ντομ – Θα ήθελα να την ακούσω.

Πατ – Ένας τρελός βρίσκει έναν καθρέφτη. Κοιτάζεται και λέει: «Η φάτσα αυτού του βλάκα κάτι μου θυμίζει...» Ένας δεύτερος παίρνει τον καθρέφτη, κοιτάζεται κι εκείνος και απαντά: «Ε, βέβαια! Αφού αυτός ο βλάκας είμαι εγώ!»

Ντομ – Και θεωρείτε ότι αυτή είναι ιστορία με τρελούς;

Πατ – Πάντως μόνο τρελός θα έλεγε μια τόσο παράλογη ιστορία. Αυτό δεν μας έμαθαν πάντα;

Ντομ – Ναι...

Πατ – Κι αυτή την ιστορία την ξέρατε ήδη, προτού σας την πω...

Ντομ – Ίσως.

Πατ – Την ακούσατε κι εσείς στο βαγόνι.

Ντομ – Έστω. Και λοιπόν;

Πατ – Το πρόσωπο της γυναίκας άρχισε... να παραμορφώνεται. Το σώμα της τρανταζόταν από σπασμούς. Άνοιξε το στόμα της κι άρχισε να βγάζει κάτι κοφτές κραυγές.

Ντομ – Κραυγές; Τι είδους;

Πατ – Χα, χα, χα!

Ντομ – Χα, χα, χα;

Πατ – Χα, χα, χα!

Η Πατ αρχίζει να γελά σχεδόν υστερικά.

Ντομ – Πιο σιγά, σας παρακαλώ... Και μετά;

Πατ – Δεν έμοιαζε να πονάει. Ο άντρας την κοίταξε κι άρχισε να παρουσιάζει τα ίδια συμπτώματα.

Ντομ – Άρα κολλάει πράγματι. Και μετά;

Πατ – Ήρθαν αστυνομικοί και τους πήραν και τους δύο.

Ντομ – Μάλιστα...

Πατ – Φυσικά και το ξέρετε. Ήσασταν εκεί, όπως κι εγώ.

Ντομ – Δεν το θυμάμαι...

Πατ – Δεν είμαι κατάσκοπος. Μπορείτε να μου μιλήσετε ελεύθερα.

Παύση. Ο Ντομ την οδηγεί στο βάθος της σκηνής, μακριά από τους θεατές.

Ντομ – Λέγεται γέλιο.

Πατ – Ορίστε;

Ντομ – Αυτή η μεταδοτική αρρώστια που περιγράψατε. Λέγεται γέλιο.

Πατ – Γέλιο; Τι είναι αυτό;

Ντομ – Μια αρρώστια που οι υγειονομικές αρχές πίστευαν πως είχαν εξαλείψει. Όχι εντελώς, όπως φαίνεται.

Πατ – Μα τι αρρώστια ήταν;

Ντομ – Μια πολύ παλιά πάθηση. Όσο παλιά είναι κι η ανθρωπότητα. Τα συμπτώματα ήταν μάλλον αθώα, αλλά οδηγούσε τους ανθρώπους σε ανεξέλεγκτες συμπεριφορές. Αποκλίνουσες, όπως λένε...

Πατ – Μα σας είπα την ίδια ιστορία και δεν γελάσατε.

Ντομ – Τη δεύτερη φορά δεν έχει την ίδια πλάκα. Κι ύστερα, ξεσυνηθίσαμε να γελάμε. Δεν ξέρουμε πια τι είναι αστείο.

Πατ – Αστείο;

Ντομ – Αστείο. Κωμικό. Κάτι που προκαλεί γέλιο. Έχουμε ξεχάσει να γελάμε.

Πατ – Κι εσείς... Γελάτε ποτέ;

Ντομ – Κρυφά, εννοείτε; Γιατί δημόσια... Είδατε τι παθαίνουν όσοι τους πιάνουν να γελάνε.

Πατ – Και λοιπόν;

Ο Ντομ πλησιάζει και της μιλά χαμηλόφωνα.

Ντομ – Ανήκω σε μια ομάδα.

Πατ – Τρομοκρατική ομάδα;

Ντομ – Αν θέλετε, ναι. Συναντιόμαστε κρυφά. Λέμε ανέκδοτα και γελάμε. Ή τουλάχιστον προσπαθούμε...

Πατ – Ιστορίες με τρελούς;

Ντομ – Πρέπει να είσαι τρελός για να κοροϊδεύεις τις αρχές; Ή ακόμη και τον Ανώτατο Ηγέτη;

Πατ – Μα η κριτική στις αρχές απαγορεύεται. Και η ασέβεια προς τον Ανώτατο Ηγέτη είναι βλασφημία.

Ντομ – Κάποτε επιτρεπόταν η βλασφημία.

Πατ – Πού τα ξέρετε όλα αυτά;

Ντομ – Βρήκαμε βιβλία.

Πατ – Βιβλία;

Ντομ – Και εφημερίδες.

Πατ – Τι είναι αυτά;

Ντομ – Κάτι σαν ταμπλέτες, αλλά τα γράμματα είναι τυπωμένα με μαύρο μελάνι πάνω σε χαρτί.

Πατ – Σαν τις συσκευασίες;

Ντομ – Κι επειδή δεν μεταδίδονται μέσω δικτύου, είναι αδύνατον να τα ελέγξουν.

Πατ – Και φυσικά απαγορεύονται.

Ντομ – Κάποτε δεν απαγορεύονταν... Ήταν άλλες εποχές.

Πατ – Δεν τις θυμάμαι.

Ντομ – Εποχές που όλοι ξέχασαν. Οι αρχές φρόντισαν γι' αυτό. Έκαψαν όλα τα βιβλία, μεταξύ άλλων.

Πατ – Το γέλιο...

Ντομ – Λένε πως ήταν αποκλειστικά ανθρώπινο γνώρισμα. Αυτό που μας ξεχώριζε από τα κοινωνικά ζώα, όπως οι μέλισσες, τα μυρμήγκια και οι τερμίτες...

Πατ – Μας έμεινε η ευφυΐα.

Ντομ – Για πόσο ακόμα; Οι δάσκαλοι έγιναν εκπαιδευτές. Οι πολιτικοί αναμορφωτές. Οι πληροφορικοί διαχειριστές κι όπου να 'ναι θα γίνουν κι οι ίδιοι υπολογιστές...

Ο Μαξ επιστρέφει. Οι άλλοι δύο σταματούν αμέσως τη συζήτηση και παίρνουν αδιάφορο ύφος.

Πατ – Φάγατε καλά;

Ντομ – Ήταν νόστιμο;

Μαξ – Εξαιρετικό.

Πατ – Τι είχε σήμερα;

Μαξ – Πίτσα.

Ντομ – Πάλι;

Πατ – Πόσο ακόμα θα μας κρατήσουν εδώ να τρώμε πίτσες;

Μαξ – Εμένα μ' αρέσει η πίτσα.

Ντομ – Κι αν δραπετεύαμε;

Μαξ – Να δραπετεύσουμε; Μα απαγορεύεται, έτσι δεν είναι;

Ντομ – Φυσικά... Αστειευόμουν.

Μαξ – Εννοείται πως απαγορεύεται. Κι ύστερα μπορεί να μολύνουμε τους έξω.

Ντομ – Ιδίως το κοινό. Εκείνοι δεν φαίνονται να γελάνε και πολύ, αλλά...

Μαξ – Κι ούτως ή άλλως, θα σας έβρισκαν αμέσως...

Ντομ – Καλά... Τι κάνουμε λοιπόν;

Πατ – Έμεινε πίτσα;

Μαξ – Είναι γεμάτος ο καταψύκτης. Αρκεί να τη βάλεις στον φούρνο μικροκυμάτων.

Ντομ – Έρχομαι κι εγώ.

Ο Ντομ και η Πατ βγαίνουν. Η Κιμ επιστρέφει.

Κιμ – Λοιπόν; Καταφέρατε να τους αποσπάσετε τίποτα;

Μαξ – Απολύτως τίποτα... Αρχίζω να αναρωτιέμαι αν είμαι καλός πληροφοριοδότης...

Κιμ – Κι εγώ αναρωτιέμαι... Λοιπόν, κάποια γνώμη θα έχετε;

Μαξ – Τι πράγμα;

Κιμ – Τι σκέφτεστε;

Μαξ – Τίποτα. Πάντα μου λέγατε πως σκέφτομαι υπερβολικά, αρχηγέ. Και πως μπορεί να είναι επικίνδυνο...

Κιμ – Τέλος πάντων, έχουμε ήδη φάκελο γι' αυτούς.

Μαξ – Και για μένα έχετε φάκελο;

Κιμ – Φυσικά! Εσείς ο ίδιος τον γράψατε, όταν καταγγείλατε τον εαυτό σας στην αστυνομία για να εισπράξετε την αμοιβή. Δεν θυμάστε;

Μαξ – Πώς δεν θυμάμαι... Μου στοίχισε δέκα χρόνια εγκλεισμού, για να ξαναμπώ στον σωστό δρόμο, όπως λέτε.

Κιμ – Αν ήταν όλοι σαν κι εσάς, θα είχαμε πολύ λιγότερα προβλήματα, πιστέψτε με.

Μαξ – Είστε βέβαιη ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι, αρχηγέ;

Κιμ – Ακόμη αμφιβάλλετε;

Μαξ – Όχι, βέβαια...

Κιμ – Αφού δεν μπορείτε να τους αποσπάσετε πληροφορίες, θα μου γράψετε καινούρια αναφορά για τον εαυτό σας. Θα καταγράψετε όλες τις αποκλίνουσες σκέψεις σας. Τη θέλω αύριο το πρωί στο γραφείο μου.

Μαξ – Μάλιστα, αρχηγέ.

Ο Μαξ κοιτάζει γύρω του και προς το κοινό.

Κιμ – Τι σκέφτεστε πάλι;

Μαξ – Τίποτα, σας διαβεβαιώνω.

Κιμ – Βλέπω πως κάτι σκέφτεστε! Λοιπόν;

Μαξ – Αναρωτιόμουν... Τι είναι αυτό το μέρος;

Κιμ – Ένα εγκαταλειμμένο θέατρο.

Μαξ – Θέατρο;

Κιμ – Ένας χώρος όπου κάποτε συγκεντρώνονταν άνθρωποι για να γελούν μαζί.

Μαξ – Να γελούν;

Κιμ – Τότε ήταν νόμιμο. Μπορούσες να κοροϊδεύεις τα πάντα. Ακόμη και τις αρχές.

Μαξ – Ακόμη και τον Ανώτατο Ηγέτη;

Κιμ – Ακόμη και τον ίδιο σου τον εαυτό.

Μαξ – Ευτυχώς που εκείνες οι εποχές πέρασαν ανεπιστρεπτί.

Κιμ – Ναι... Μη μου πείτε πως σκέφτεστε πάλι κάτι...

Μαξ – Πάω να γράψω την αναφορά μου.

Ο Μαξ βγαίνει. Η Κιμ πλησιάζει το κοινό.

Κιμ – Εσείς, όλα καλά; Κανένα ανησυχητικό σύμπτωμα; Κανένα ανεξέλεγκτο γελάκι; Ωραία. Αν λοιπόν καθίσετε φρόνιμα, θα σας αφήσουμε να φύγετε σε λίγο...

Η Κιμ φεύγει. Ο Ντομ και η Πατ επιστρέφουν.

Ντομ – Λέτε να είναι αυτή;

Πατ – Ποια;

Ντομ – Η Σαμ! Λέτε να είναι κατάσκοπος;

Πατ – Άρα δεν πιστεύετε πια ότι είμαι εγώ.

Ντομ – Όχι.

Παύση.

Πατ – Θυμάστε πολύ καλά εκείνο το ζευγάρι.

Ντομ – Ποιο ζευγάρι;

Πατ – Τον άντρα που είπε μια ιστορία στη γυναίκα κι έπειτα γέλασαν και οι δύο.

Ντομ – Και γιατί το νομίζετε;

Πατ – Επειδή εκείνο το ζευγάρι ήμασταν εμείς.

Ντομ – Ναι, ίσως. *(Παύση.)* Δεν είχατε ξαναγελάσει ποτέ;

Πατ – Όχι. Δεν ήξερα τι μου συνέβαινε. Ήταν σαν... να έχανα κάθε έλεγχο... Ντράπηκα λίγο.

Ντομ – Καταλαβαίνω. Έτσι είναι πάντα την πρώτη φορά.

Πατ – Κι εσείς; Είχατε γελάσει ξανά με άλλες γυναίκες;

Ντομ – Ναι. Και με άλλες γυναίκες. Και με άντρες. Μερικές φορές με πολλούς μαζί.

Πατ – Με πολλούς μαζί...

Ντομ – Και σας άρεσε;

Πατ – Δεν... Δεν ξέρω...

Ντομ – Σας άρεσε.

Πατ – Ναι...

Ντομ – Θα δείτε. Μετά δεν μπορείς πια να ζήσεις χωρίς αυτό.

Πατ – Αυτό ακριβώς φοβάμαι. Γι' αυτό μας έκλεισαν εδώ, σωστά;

Ντομ – Ναι... Οι άλλοι δύο απέναντί μας πρέπει να ήταν αστυνομικοί.

Πατ – Αυτοί μας έφεραν εδώ. Φορούσαν μάσκες, αλλά αναγνώρισα τις φωνές τους.

Ντομ – Άρα ξέρατε.

Πατ – Ναι. Αλλά γιατί τρομάζουν τόσο πολύ μ' ένα ζευγάρι που γελάει;

Ντομ – Επειδή ξέρουν πόσο καταστροφικό είναι το γέλιο.

Πατ – Καταστροφικό; Εννοείτε για την υγεία;

Ντομ – Για την υγεία όχι. Μάλλον καλό κάνει. Για εκείνους είναι επικίνδυνο.

Πατ – Και γιατί;

Ντομ – Όταν αρχίζεις να γελάς με τα πάντα, γίνεσαι λιγότερο αφελής και πολύ λιγότερο υπάκουος. Το γέλιο είναι ανατρεπτικό...

Πατ – Και τι θα μας κάνουν;

Ντομ – Δεν ξέρω. Μας φοβούνται.

Πατ – Μας φοβούνται;

Ντομ – Φοβούνται μήπως το γέλιο είναι μεταδοτικό. Μήπως η επιδημία γκρεμίσει ολόκληρο το σύστημα. Μαζί κι αυτούς...

Πατ – Πιστεύετε πως θα μπορούσαν να μας σκοτώσουν;

Ντομ – Θα το έχουν σκεφτεί. Αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν τους πάντες...

Πατ – Και τι κάνουμε;

Ντομ – Θέλετε να σας πω άλλο ένα;

Πατ – Άλλο ένα ανέκδοτο;

Ντομ – Αφού είναι να πεθάνουμε, καλύτερα να πεθάνουμε από τα γέλια...

Πατ – Σας προειδοποιώ, είμαι παντρεμένη.

Ντομ – Μην ανησυχείτε. Το γέλιο δεν μετράει για απιστία.

Πατ – Σας ακούω...

Ντομ – Λοιπόν, είναι ένας τύπος που...

Πατ – Όχι εδώ. Νομίζω πως μας ακούνε...

Ντομ – Έχετε δίκιο... Ας πάμε στο δωμάτιό μου...

Βγαίνουν. Η Κιμ και ο Μαξ επιστρέφουν.

Μαξ – Ορίστε, αρχηγέ. Η αναφορά μου.

Κιμ – Πολύ λεπτή είναι... Σίγουρα δεν ξεχάσατε τίποτα;

Μαξ – Απολύτως, αρχηγέ.

Κιμ – Πού πήγαν οι άλλοι; Μην μου πείτε ότι δραπέτευσαν...

Μαξ – Στα δωμάτιά τους θα είναι.

Ακούγονται δυνατά γέλια από τον Ντομ και την Πατ.

Κιμ – Τώρα τουλάχιστον ξέρουμε.

Μαξ – Ναι... Κόλλησαν στ' αλήθεια τον ιό.

Ακούνε ξανά τα γέλια, αμήχανοι και κάπως ταραγμένοι.

Κιμ – Εσείς έχετε γελάσει ποτέ;

Μαξ – Όχι. Εσείς;

Κιμ – Μοιάζει επώδυνο, δεν νομίζετε;

Μαξ – Δεν ξέρω. Σας είπα πως δεν γέλασα ποτέ. Πάλι προσπαθείτε να μου στήσετε παγίδα;

Νέα ξεσπάσματα γέλιου από τα παρασκήνια.

Κιμ – Αυτή τη φορά δεν έχουμε επιλογή. Πρέπει να ενημερώσουμε την Αρχή...

Σκοτάδι.

Πράξη τρίτη

Η Κιμ στέκεται όρθια, με το ίδιο αυστηρό μαύρο κοστούμι. Ο Ντομ, η Πατ και ο Μαξ κάθονται. Ο Ντομ και η Πατ φορούν ακόμη τις μπλε, ροζ ή πράσινες νοσοκομειακές ρόμπες τους, αλλά ο Μαξ φορά πλέον λευκή μπλούζα νοσηλευτή.

Κιμ – Αγαπητοί φίλοι, καταρχάς σας ευχαριστώ που ανταποκριθήκατε στην πρόσκλησή μας.

Πατ – Δεν είχαμε και πολλές επιλογές...

Ντομ – Είμαστε φυλακισμένοι!

Η Κιμ καθαρίζει τον λαιμό της και συνεχίζει σαν να μην άκουσε.

Κιμ – Σας συγκέντρωσα λοιπόν εδώ για μια ομαδική θεραπεία.

Πατ – Εννοείτε για ανάκριση...

Κιμ – Ξέρουμε πως δύο από εσάς παρουσίασαν κρίση γέλιου από τότε που ήρθαν εδώ. Αυτό αποδεικνύει ότι ο ένας ήταν ήδη μολυσμένος πριν από την καραντίνα και μετέδωσε τον ιό στον άλλον.

Ντομ – Αφού το ξέρετε, γιατί παριστάνετε πως ερευνάτε;

Κιμ – Περιμένουμε από τους ενόχους να καταγγείλουν οι ίδιοι τον εαυτό τους. Είναι μέρος της θεραπείας...

Μαξ – Εμείς; Να γελάσουμε; Μα δεν ξέρουμε καν τι σημαίνει αυτό. Σωστά, φίλοι μου;

Πατ – Καλά, αφήστε το... Καταλάβαμε ότι είστε κατάσκοπος.

Μαξ – Μα σας ορκίζομαι πως...

Ντομ – Και πολύ κακός κατάσκοπος, μάλιστα.

Μαξ – Εντάξει, ίσως είμαι μυστικός συνεργάτης, αλλά όχι κατάσκοπος. Κατάσκοπος είσαι όταν βρίσκεσαι στην κακή πλευρά. Εμείς είμαστε στην καλή. Σωστά, αρχηγέ;

Κιμ – Ο κύριος δεν είναι κατάσκοπος. Είναι πληροφοριοδότης.

Ντομ – Κι εσείς τι ακριβώς είστε;

Κιμ – Η αναμορφώτριά σας.

Ντομ – Αναμορφώτρια;

Κιμ – Είμαι εδώ για να σας επαναπρογραμματίσω.

Ντομ – Η λέξη «αναμορφωτής» αρχικά σήμαινε κάτι άλλο.

Κιμ – Κοιτάξτε στο λεξικό και θα δείτε!

Ντομ – Εσείς ξαναγράψατε ολόκληρο το λεξικό. Βρήκα όμως έναν παλιό τόμο εγκυκλοπαίδειας και ξέρω τι σήμαιναν αυτές οι λέξεις κάποτε.

Κιμ – Από εδώ και πέρα, η Αρχή καθορίζει το νόημα των λέξεων, με αποκλειστικό γνώμονα το καλό του Έθνους.

Ντομ – Ξαναγράψατε ακόμη και τα ιερά κείμενα! Αντικαταστήσατε τον Θεό με τον Ανώτατο Ηγέτη! Και κάψατε τα βιβλία, για να εξαφανίσετε κάθε ίχνος του παρελθόντος!

Κιμ – Προφανώς όχι όλα, αφού φαίνεται πως διαβάσατε μερικά.

Ντομ – Σήμερα μπορούμε να διαβάζουμε μόνο σε οθόνες, μέσα από ένα δίκτυο που ελέγχετε απόλυτα.

Πατ – Θέλετε λοιπόν να μας επαναπρογραμματίσετε... Να σβήσετε τον σκληρό δίσκο και να εγκαταστήσετε ξανά το λειτουργικό σύστημα;

Ντομ – Και προφανώς να βάλετε κι ένα αντιικό πρόγραμμα...

Κιμ – Το γέλιο είναι εξαιρετικά εθιστικό. Όποιος γελάσει μια φορά, θα θέλει να το ξανακάνει.

Πατ – Άρα κατά τη γνώμη σας το γέλιο είναι ναρκωτικό;

Ντομ – Μαλακό ναρκωτικό, πάντως.

Κιμ – Ο εθισμός στο γέλιο είναι σαν τον αλκοολισμό. Δεν θεραπεύεται ποτέ εντελώς. Μπορείς να απέχεις από το γέλιο, αλλά ο πειρασμός μένει.

Μαξ – Μια φορά αλκοολικός, για πάντα αλκοολικός.

Κιμ – Εσείς κάτι ξέρετε. Σας στείλαμε για αποτοξίνωση δέκα χρόνια. Πίνατε κρυφά και καταγγείλατε μόνος σας τον εαυτό σας στην αστυνομία.

Μαξ – Τώρα δεν πίνω πια.

Ντομ – Τρώει όμως για δέκα...

Μαξ – Δηλαδή η θεραπεία μας θα είναι σαν συνάντηση των Ανώνυμων Αλκοολικών;

Κιμ – Ακριβώς... Συνάντηση των Ανώνυμων Γελαστών.

Πατ – Για να ξεσκεπάσετε όσους γελούν κρυφά.

Κιμ – Ακριβώς.

Ντομ – Και πώς θα το πετύχετε;

Κιμ – Θα σας πω μια ιστορία. Λένε πως είναι αστεία. Θα δούμε ποιος θα γελάσει.

Πατ – Κατάλαβα. Τεστ ανίχνευσης, δηλαδή.

Ντομ – Παράξενο, αλλά όποια ιστορία κι αν μας πείτε, αμφιβάλλω πως θα κάνετε κανέναν να γελάσει.

Κιμ – Γιατί;

Ντομ – Για να γελάσουμε, πρέπει να το θέλουμε όλοι και να είμαστε καλή παρέα.

Πατ – Ενώ εδώ μας λέτε πως όποιος γελάσει πρώτος πάει σε στρατόπεδο αναμόρφωσης.

Ντομ – Ή, ακόμη χειρότερα, θα τον εκτελούν.

Κιμ – Πώς το μαντέψατε;

Πατ – Πέθανα από τα γέλια...

Κιμ – Εντάξει, θα σας πω την ιστορία έτσι κι αλλιώς.

Μαξ – Σας ακούμε, αρχηγέ.

Κιμ – Ένας τρελός βρίσκει έναν καθρέφτη. Κοιτάζεται και λέει: «Αυτή η φάτσα κάτι μου θυμίζει». Ένας άλλος παίρνει τον καθρέφτη, κοιτάζεται κι αυτός και απαντά: «Ε, βέβαια! Εμένα βλέπεις».

Μαξ – Εντελώς ηλίθιο.

Κιμ – Αυτό δεν είναι το αστείο; Δηλαδή... έτσι νομίζω.

Ντομ – Έχει σημασία πώς το λες.

Πατ – Και κυρίως ποιος το λέει.

Κιμ – Έτσι πιστεύετε;

Πατ – Όταν ξέρεις πως θα σε εκτελέσουν αν γελάσεις, δεν βοηθάει.

Κιμ – Λέτε;

Πατ – Ε, ναι.

Κιμ – Καταλαβαίνω τι εννοείτε... Ας πούμε λοιπόν ότι όποιος γελάσει πρώτος τρώει μια φιλική σφαλιάρα! Ποιος θέλει να παίξει μαζί μου;

Οι άλλοι μένουν σιωπηλοί.

Μαξ – Εγώ θέλω να παίξω μαζί σας, αρχηγέ.

Κιμ – Ωραία... Όποιος γελάει, χάνει...

Παίρνουν από ένα ποτήρι νερό, πίνουν μια γουλιά και κρατούν το νερό στο στόμα τους. Έπειτα πιάνουν ο ένας τον άλλον από το πιγούνι. Μένουν ακίνητοι και σιωπηλοί για πολλή ώρα, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον στα μάτια με απόλυτα σοβαρό ύφος. Οι υπόλοιποι τους παρακολουθούν απορημένοι. Σιγά σιγά ο Μαξ χαμογελά, ώσπου ξεσπά σε γέλια και φτύνει όλο το νερό στο πρόσωπο της Κιμ. Το γέλιο είναι μεταδοτικό κι έτσι ξεσπούν όλοι σε γέλια.

Κιμ – Είστε λοιπόν όλοι μολυσμένοι...

Ντομ – Καλώς τον στην παρέα! Γελάει κι αυτός σαν κι εμάς...

Κιμ *(στον Μαξ)* – Εσείς τώρα μπαίνετε για τα καλά σε καραντίνα.

Ο Μαξ προσπαθεί να σοβαρευτεί.

Μαξ – Μάλιστα, αρχηγέ.

Αλλά δεν μπορεί να σταματήσει να γελά.

Κιμ – Το βρίσκετε αστείο;

Μαξ – Καθόλου! Δηλαδή ναι, αλλά...

Ντομ – Βλέπετε; Μπορείτε κι εσείς να είστε αστεία, όταν θέλετε. Ή μάλλον όταν δεν θέλετε...

Όλοι συνεχίζουν να γελούν σχεδόν υστερικά. Η Κιμ δυσφορεί, σχεδόν τρομοκρατημένη.

Κιμ – Σας διατάζω να σταματήσετε να γελάτε!

Οι άλλοι όμως δεν μπορούν να σταματήσουν το υστερικό τους γέλιο. Η Κιμ κλείνει τ' αυτιά της και φεύγει βιαστικά. Ο Ντομ, η Πατ και ο Μαξ σταματούν σιγά σιγά να γελούν.

Ντομ – Λοιπόν; Πώς σας φάνηκε;

Μαξ – Το γέλιο; Δεν ξέρω... Νόμιζα πως πονάει. Τελικά είναι μάλλον ευχάριστο.

Πατ – Πολύ ευχάριστο...

Μαξ – Όπως και να 'χει, σε ανακουφίζει.

Ντομ – Και να φανταστείτε ότι παλιά επιτρεπόταν να γελάς δημόσια...

Πατ – Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Ντομ – Ξεκίνησε πριν από πάρα πολύ καιρό, αλλά έγινε σταδιακά. Πρώτα απαγόρευσαν να γελάμε με ορισμένα θέματα. Με τη θρησκεία, ας πούμε...

Μαξ – Και με την εξουσία, φυσικά.

Ντομ – Μετά έκαναν τον Ανώτατο Ηγέτη νέο Θεό, και κάθε κριτική έγινε βλασφημία.

Μαξ – Απαγόρευσαν και το αλκοόλ. Επειδή όταν μεθάς, γελάς πιο εύκολα.

Ντομ – Η Αρχή είχε καταρτίσει έναν κατάλογο με τα θέματα για τα οποία επιτρεπόταν ακόμα να γελάμε. Με τον καιρό ο κατάλογος μίκραινε συνεχώς.

Μαξ – Στο τέλος αποφάσισαν πως το πιο απλό ήταν να απαγορεύσουν εντελώς το γέλιο.

Ντομ – Κι έτσι, από το «δεν επιτρέπεται να γελάς με τα πάντα», φτάσαμε σιγά σιγά στο «δεν επιτρέπεται να γελάς με τίποτα»...

Μαξ – Στο τέλος ούτε με τον εαυτό σου δεν επιτρεπόταν να γελάς...

Ντομ – Ούτε οι φτωχοί δεν είχαν δικαίωμα να γελούν με τη δυστυχία τους.

Πατ – Και πώς επέβαλαν μια τέτοια απαγόρευση;

Ντομ – Οι αρχές αντιμετώπισαν το γέλιο σαν ψυχική ασθένεια. Όποιον έπιαναν να γελά, τον έκλειναν αμέσως σε ίδρυμα.

Μαξ – Κι ασφαλώς εξαφάνισαν οτιδήποτε μπορούσε να προκαλέσει γέλιο.

Ντομ – Απαγόρευσαν τις εφημερίδες, έκλεισαν τα θέατρα, επέβαλαν γενικευμένη αυτολογοκρισία...

Μαξ – Οι κλόουν, οι σατιρικοί καλλιτέχνες και οι ηθοποιοί θεωρούνταν επικίνδυνοι τρομοκράτες.

Ντομ – Αντιμετώπιζαν το γέλιο σαν τη λέπρα. Κάποιους τους έκτισαν ζωντανούς μέσα στα σπίτια τους, επειδή τους άκουσαν να γελούν.

Μαξ – Υποχρέωσαν επίσης όλο τον πληθυσμό να φορά μάσκα.

Ντομ – Με πρόσχημα την προστασία από έναν ιό. Στην πραγματικότητα, για να μην μπορεί κανείς να διακρίνει ούτε ένα χαμόγελο. Οι μάσκες είχαν γίνει φίμωτρα.

Μαξ – Όπως έκαναν κάποτε ορισμένες θρησκείες.

Ντομ – Προτού η Αρχή γίνει η μία και μοναδική θρησκεία.

Μαξ – Σιγά σιγά δεν ακουγόταν πουθενά γέλιο.

Ντομ – Απαγορεύοντας το γέλιο, απαγόρευσαν βέβαια και την κριτική και τη διαμαρτυρία.

Μαξ – Τέλος οι κοινωνικές συγκρούσεις, τέλος οι πολιτικές συζητήσεις, άρα τέλος και οι εκλογές.

Ντομ – Όπως συνέβαινε ήδη σε πολλές δικτατορίες, κοσμικές ή θρησκευτικές.

Μαξ – Η Αρχή πίστευε πως είχε εξαλείψει το κακό για πάντα. Πρόσφατα όμως εμφανίστηκαν μεμονωμένα κρούσματα. Εσείς είστε ανάμεσά τους.

Πατ – Τι θα μας κάνουν; Θα μας σκοτώσουν;

Μαξ – Πριν σας εξοντώσουν, αφού σας θεωρούν αμετανόητους γελαστές και συνεπώς ανίατους, ήθελαν να κάνουν πειράματα πάνω σας.

Πατ – Πειράματα;

Μαξ – Να μελετήσουν την αντίδραση του κοινού στην επαφή μαζί σας. Να δουν πώς εξαπλώνεται το κακό και τι ζημιά μπορεί να προκαλέσει το γέλιο σ' έναν υγιή πληθυσμό.

Η Πατ κοιτάζει τους θεατές.

Πατ – Άρα υποτίθεται ότι έπρεπε να τους κάνουμε να γελάσουν;

Ντομ – Κι εμείς ξέρουμε μόνο δυο τρία κακά ανέκδοτα...

Πατ – Πρέπει να μάθουμε ξανά να γελάμε. Και να κάνουμε τους άλλους να γελούν.

Παύση.

Μαξ – Και τι θα γίνει αν μας εγκαταλείψει ο Ανώτατος Ηγέτης;

Ντομ – Δεν θα είναι το τέλος του κόσμου. Μάλλον μια καινούρια αρχή. Οι εκπαιδευτές θα ξαναγίνουν δάσκαλοι. Και οι αναμορφωτές πολιτικοί...

Μαξ – Και οι πληροφοριοδότες σαν κι εμένα; Δεν ξέρω να κάνω τίποτα! Τι θ' απογίνω;

Ντομ – Αν δεν ξέρετε να κάνετε τίποτα, μπορείτε πάντα να γίνετε ηθοποιός.

Σκοτάδι.

Πράξη τέταρτη

Η Πατ πηγαινοέρχεται ανήσυχη. Πλησιάζει τους θεατές.

Πατ – Μην ανησυχείτε. Σύντομα θα αφήσουν κι εσάς ελεύθερους. Ελπίζω, δηλαδή...

Ο Ντομ μπαίνει.

Ντομ – Λοιπόν; Κανένα νέο;

Πατ – Τίποτα ακόμα. Μου φάνηκε πως άκουσα φασαρία έξω, αλλά ο ήχος μόλις που φτάνει εδώ.

Ντομ – Τα θέατρα έχουν πολύ καλή ηχομόνωση.

Πατ – Πού πήγε ο κατάσκοπος;

Ντομ – Αποτελειώνει τις πίτσες...

Πατ – Είμαστε ακόμα φυλακισμένοι εδώ, αποκομμένοι από τον κόσμο. Έχουμε μέρες να μάθουμε κάτι απ' έξω.

Ντομ – Όταν αδειάσει ο καταψύκτης, θα πεθάνουμε από την πείνα. Κι εμείς νομίζαμε πως θα πεθαίναμε από τα γέλια...

Πατ – Πιστεύετε ότι θα βγούμε ζωντανοί;

Ντομ – Μήπως ήμασταν ήδη νεκροί προτού μας βάλουν σε καραντίνα;

Πατ – Έχετε δίκιο. Η μόνη πραγματική αρρώστια από την οποία πάσχουμε τόσο καιρό είναι η κατήφεια.

Ντομ – Κι αντίδοτό της είναι μάλλον το γέλιο.

Ο Μαξ επιστρέφει.

Μαξ – Ακούω παράξενους θορύβους έξω... Εσείς;

Ντομ – Όχι...

Και οι τρεις τεντώνουν τ' αυτιά τους.

Πατ – Ναι, ίσως... Από πολύ μακριά...

Ντομ – Μοιάζει με... εκρήξεις, δεν νομίζετε;

Μαξ – Εκρήξεις; Εκρήξεις γέλιου, μάλλον.

Η Κιμ επιστρέφει, με αναστατωμένη εμφάνιση και τσαλακωμένο κοστούμι. Κρατά μια πινακίδα απαγόρευσης του γέλιου: πάνω σε στρογγυλό πλαίσιο με κόκκινο περίγραμμα, ένα γελαστό πρόσωπο σαν εικονίδιο είναι διαγραμμένο με κόκκινη γραμμή.

Μαξ – Δεν σας βλέπω καλά, αρχηγέ. Τι συνέβη;

Κιμ – Η κατάσταση άλλαξε...

Μαξ – Και όχι προς το καλύτερο, απ' ό,τι φαίνεται.

Κιμ – Εξαρτάται από ποια πλευρά το βλέπει κανείς.

Μαξ – Εξαπλώνεται η επιδημία;

Κιμ – Δυστυχώς, έχει γίνει πλανητική πανδημία. Μια κρίση γέλιου εντελώς εκτός ελέγχου. Ένα ξέσπασμα γέλιου που εξαπλώνεται παντού. Από κάθε γωνιά της πόλης αναφέρουν εκρήξεις γέλιου.

Μαξ – Τόσο σοβαρά είναι;

Κιμ – Παντού ακούγονται γέλια. Η αστυνομία έχει χάσει τον έλεγχο. Και το χειρότερο; Πολλοί αστυνομικοί έχουν ήδη πεθάνει από τα γέλια... Γελάνε μέχρι να τους κοπεί η ανάσα! Γελάνε τόσο που τους πονάνε τα πλευρά! Λύνονται στα γέλια! Διπλώνονται από τα γέλια! Σκάνε στα γέλια! Χτυπιούνται από τα γέλια! Κυλιούνται στο πάτωμα! Κατουριούνται από τα γέλια! Κλαίνε από τα γέλια!

Μαξ – Α, δηλαδή μπορεί κανείς και να κλαίει από τα γέλια;

Κιμ – Ξέρετε τη φράση «όσο πιο πολλοί οι τρελοί, τόσο πιο πολύ γελάμε»;

Μαξ – Όχι.

Κιμ – Ε, λοιπόν, ολόκληρος ο κόσμος έχει τρελαθεί!

Ντομ – Άρα η επανάσταση ξεκίνησε...

Κιμ – Ολόκληρο το σύστημά μας καταρρέει. Οι αρχές παραιτήθηκαν και ο Ανώτατος Ηγέτης έφυγε από τη χώρα.

Μαξ – Ο Ανώτατος Ηγέτης; Και πού πήγε;

Κιμ – Ζήτησε πολιτικό άσυλο σ' ένα αυστηρό μοναστήρι. Εκεί τουλάχιστον δεν κινδυνεύει να πεθάνει από τα γέλια.

Πατ – Κι εμάς τι θα μας κάνετε;

Κιμ – Δεν έχει πια νόημα να σας κρατάμε σε καραντίνα. Είστε ελεύθεροι.

Ντομ – Επιτέλους... Ανυπομονώ να το δω. Ανθρώπους να γελούν στον δρόμο, στα μέσα μεταφοράς και, γιατί όχι, αύριο στα σινεμά και στα θέατρα.

Κιμ – Εγώ πάντως δεν το βρίσκω καθόλου αστείο.

Πατ – Ελάτε! Γελάστε κι εσείς μαζί μας!

Ντομ – Το ξέρετε αυτό; Είναι η ιστορία ενός τρελού που ήθελε ν' απαγορεύσει το γέλιο σ' ολόκληρο τον πλανήτη...

Μαξ – Και στο τέλος πνίγηκε ο ίδιος από τα γέλια.

Οι άλλοι ξεσπούν σε τρανταχτά γέλια. Η Κιμ αρχίζει κι εκείνη να γελά νευρικά. Το γέλιο της μετατρέπεται σύντομα σε σπασμούς και σωριάζεται στο πάτωμα. Η Πατ σκύβει από πάνω της.

Πατ – Πέθανε! Δηλαδή στ' αλήθεια μπορείς να πεθάνεις από τα γέλια;

Μαξ – Πρόσφατα παρατηρήθηκε αυτό το φαινόμενο. Οι αξιωματούχοι της Αρχής πέφτουν ξεροί όταν βρεθούν αντιμέτωποι με έναν καταιγισμό από γέλια.

Ντομ – Γι' αυτό ήθελαν πάση θυσία να σταματήσουν την επιδημία.

Πατ *(στον Μαξ)* – Εσείς όμως δεν πεθάνατε.

Μαξ – Μάλλον επειδή είχα αρχίσει να χάνω την πίστη μου σ' αυτούς...

Ντομ – Είχατε αποκτήσει ανοσία, κατά κάποιον τρόπο. Όπως κι εμείς!

Πατ – Είμαστε λοιπόν ελεύθεροι;

Ντομ – Ελεύθεροι να γελάμε ξανά με τα πάντα!

Πατ – Κι εμείς νομίζαμε ότι μας είχαν κλείσει εδώ για τη γρίπη των πτηνών ή για κανέναν καινούριο ιό.

Μαξ – Και τώρα τι θα κάνουμε;

Ντομ – Θα μάθουμε ξανά να γελάμε. Θα μάθουμε ξανά να ζούμε.

Πατ – Με τρομάζει λίγο...

Ντομ – Λογικό. Όταν απελευθερώνονται οι σκλάβοι, στην αρχή δεν ξέρουν τι να κάνουν την ελευθερία τους.

Μαξ – Μπορώ να ξαναρχίσω το ποτό;

Πατ – Φυσικά! Ίσως όμως να μην το χρειάζεστε πια.

Μαξ – Υπέροχα! Αλλά η αλήθεια είναι πως με πιάνει ίλιγγος.

Ντομ – Ναι... Είμαστε τα περιστέρια ενός μάγου που πέθανε.

Μαξ – Τι σημαίνει αυτό;

Ντομ – Γεννηθήκαμε από ένα μαγικό κόλπο. Όμως ο μάγος που μας έβγαλε από το τίποτα δεν υπάρχει πια. Δεν ξέρουμε τίποτα για την ψευδαίσθηση που μας δημιούργησε και δεν ξέρουμε ακριβώς τι να κάνουμε τα φτερά μας...

Πατ – Πολύ όμορφο αυτό που λέτε.

Ντομ – Λέγεται ποίηση.

Πατ – Ποίηση;

Ντομ – Άλλο ένα πράγμα που είχαν απαγορεύσει.

Πατ – Υπάρχουν κι άλλα τέτοια;

Ντομ – Πάρα πολλά! Ο οργασμός, για παράδειγμα. Ούτε αυτό ξέρετε τι είναι;

Πατ – Σας είπα, είμαι παντρεμένη...

Ντομ – Θα σας δείξω αργότερα, ιδιαιτέρως... Θα δείτε. Ο οργασμός είναι για τον έρωτα ό,τι το γέλιο για την ευφυΐα ή το φτάρνισμα για το κρυολόγημα. Δεν θεραπεύει, αλλά σε ανακουφίζει εκείνη τη στιγμή.

Η Κιμ συνέρχεται.

Πατ – Κοιτάξτε, τελικά δεν είναι εντελώς νεκρή.

Μαξ – Μάλλον ούτε εκείνη πίστευε πια και τόσο πολύ στο σύστημα.

Κιμ – Τι μου συνέβη;

Πατ – Πάθατε μια κρίση γέλιου. Μην ανησυχείτε. Τώρα θα είστε καλά.

Μαξ – Και το κοινό; Το ξεχάσαμε εντελώς.

Ντομ – Τώρα που μπορούμε πάλι να τους κάνουμε να γελούν χωρίς να τιμωρηθούμε...

Μαξ – Επιτρέπεται, αρχηγέ;

Κιμ – Στο θέατρο είμαστε, στο κάτω κάτω.

Ντομ – Θα πρέπει λοιπόν να σκαρφιστούμε καινούρια ανέκδοτα.

Κιμ – Ναι, γιατί την ιστορία με τους τρελούς και τον καθρέφτη ακόμη δεν την κατάλαβα...

Ντομ – Είναι μια συμβολική ιστορία.

Κιμ – Συμβολική; Πάλι τι είναι αυτό;

Ντομ – Το χιούμορ είναι καθρέφτης. Ένας καθρέφτης που οι κωμικοί κρατούν μπροστά στο κοινό, για να μπορεί ο καθένας να γελά με τα δικά του ελαττώματα.

Πατ – Και όλοι μπορούμε να αναγνωρίσουμε τον εαυτό μας σ' αυτόν τον καθρέφτη.

Ντομ – Όλοι. Εκτός από τους τρελούς που προτιμούν να σπάσουν τον καθρέφτη, για να μη δουν το παραμορφωμένο τους είδωλο.

Μαξ – Ας γελάσουμε λοιπόν!

Ντομ – Είναι δικαίωμά μας. Και, όπως είπε ένας σατιρικός καλλιτέχνης του περασμένου αιώνα: Η ελευθερία φθείρεται μόνο όταν δεν τη χρησιμοποιείς.

Πατ – Ας γελάσουμε μαζί. Κι ας γελάσουμε με τα πάντα...

Μαξ – Γιατί αν σήμερα δεν μπορούμε να γελάμε με τα πάντα, αύριο δεν θα μπορούμε να γελάμε με τίποτα.

Ο Μαξ παίρνει την πινακίδα που απαγορεύει το γέλιο και την κατεβάζει στο κεφάλι της Κιμ. Όλοι ξεσπούν σε δυνατά γέλια, που μπορούν να ενισχυθούν με ηχογραφημένα γέλια.

Σκοτάδι.

Τέλος

Σχετικά με τον συγγραφέα

Ο **Jean-Pierre Martinez** είναι Γάλλος θεατρικός συγγραφέας και σεναριογράφος, με ισπανικές ρίζες. Γεννήθηκε το 1955 στο Auvers-sur-Oise της Γαλλίας. Ξεκίνησε την καλλιτεχνική του πορεία ως ντράμερ σε διάφορα ροκ συγκροτήματα, εργάστηκε ως σημειολόγος στον χώρο της διαφήμισης και στη συνέχεια ως σεναριογράφος για την τηλεόραση, προτού αφοσιωθεί στη συγγραφή θεατρικών έργων.

Έχει γράψει **123 θεατρικά έργα**, κυρίως κωμωδίες, που εκτείνονται από την κοινωνική σάτιρα έως το θέατρο του παραλόγου. Τα έργα του έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες και έχουν παρουσιαστεί σε περισσότερες από 100 χώρες, και στις πέντε ηπείρους.

Τα κείμενα των θεατρικών έργων του διατίθενται δωρεάν για ανάγνωση και λήψη από την επίσημη ιστοσελίδα του:

https://jeanpierremartinez.net

Κάθε δημόσια παράσταση, επαγγελματική ή ερασιτεχνική, με ή χωρίς εισιτήριο, απαιτεί προηγούμενη άδεια και καταβολή των προβλεπόμενων πνευματικών δικαιωμάτων. Για την εξασφάλιση άδειας παράστασης, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνούν με τον συγγραφέα ή με τον αρμόδιο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων στη χώρα τους.

Επικοινωνία με τον συγγραφέα:

https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/

Πνευματικά δικαιώματα

Το παρόν έργο προστατεύεται από τη νομοθεσία περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Η δωρεάν διάθεσή του για ανάγνωση δεν συνεπάγεται παραχώρηση δικαιωμάτων αναπαραγωγής, διασκευής ή δημόσιας παράστασης. Κάθε μη εξουσιοδοτημένη χρήση του, εν όλω ή εν μέρει, μπορεί να επιφέρει τις προβλεπόμενες από τον νόμο κυρώσεις.

Avignon – 2026

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-522-8

Κείμενο διαθέσιμο για δωρεάν λήψη